

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

AGRAVIS QUE SON FAVORS.

Diasendarrera, en los circuls artístichs de Barcelona los pintors se passavan de mà en mà un periòdich y llegian y comentavan un article, y s' exclamavan y s' alborotavan, y alguns fins s' estiravan los cabells, y alguns altres tancavan los punys en actitud amenasadora.

—¿Qué tenen los fills del art? preguntavan los profans.

—¿Que vol que tingan? responia un senyor que sense ser artista se relaciona ab ells, los estima y algunas vegadas los admira. Aquests xicots que no s' fican en res, que treballan tranquilament desde 'l seu taller, y exposan las sevas obras en busca de compradors, s' han sentit tots a la mateixa hora una especie de bofetada que ni se la mereixian, ni la esperavan, la qual bofeta da 'ls ha posat nerviosos.

—Mala aventura! vaig dir jo que se que, per cultivar las arts plasticas se necessita serenitat d'esperit y un pols ben segur. Ho sento; pero desitjaria veure aquest article. Veyam tot aquest alborot de qui es fill, si de la fortaleza de la manxiula del critic o bé de la finura de l' epidèrmis dels artistas.

Vaig llegirlo ab calma, vaig analisarlo, fins vaig meditarlo, y després de tot, no vaig compadeixe pas

als artistas barcelonins, sino al autor de aquellas ratllas.

La primera reflexió que se 'm va ocorre va neixe de la forma literaria del article. Obra, segons crech, de un periodista que may ha agafat cap pinzell, malament pot ficarse a criticar las produccions propias de una professió tant distinta de la seva, qui en la d' escriptor comet tantas elzegalladas. Aquell estil mastegat y raspós, aquella dicció difícil, aquellas repeticions fillas de una mala digestió literaria, y sobre tot aquella manera de traduhir tant literalment los modismes catalans al castellá, que l' hi fan usar la frase *mirar delgado*, per mirar prim, y moltras altras, tot aixó, la veritat, quan s' uneix a una dósiss tant inmensa de pretensions pedantescas, fan perdre tota l' autoritat a un critic, y més valdria que las delxuplinas que vol aplicar sobre l' esquena dels altres, comensés per aplicarselas, en just arrepenitment y penitencia, sobre la seva esquena.

Francament, es molt trist que qui diu ignorant als demés, per dirho bé, no comensi per estudiar la gramática castellana.

Y no cregui ningú que nosaltres, al escriure aquestas ratllas, tractem de sortir a la defensa dels artistas catalans. Aquí com a tot arreu, hi ha artistas que no la mereixen y n' hi ha que no la necessitan.

No la mereixen aquells que cultiyan l' art sense fruyt ó sense pretensions; no la necessitan aquells qu' en públicas exposicions ó en oposicions renyidas ó bé ab los seus treballs, han sapigut guanyarse un nom respectable y respectat. Entre 'ls pintors succeeix com entre 'ls poetes y com entre 'ls periodistas; n' hi ha de desgraciats y n' hi ha de afortunats; n' hi ha que fins *mirando delgado* ensopegan y fan tentinas, y n' hi ha també que hasta aclucats saben ahont posan la ploma.

Si parlém de aquest assumpto, es com a periodistas.

Lo periodisme per ser respectat deu respectarse a si mateix, respectant tot lo que siga digne de respecte. Alló de donar garrotada de cego es un mal sistema. Malament un cego pot posarse, per exemple, a judicar quadros, per lo qual la millor inteligencia quedaria a las foscas, si no tingués la claredat de la vista.

Pero nosaltres sabem—y l' experiencia 'ns ho demostra—que aixis com hi ha periodistas sense conciencia ni caracter, que s' abandonan a la corrent de l' opinió, devegadas extraviada, y s' deixan dur per ella, per més que vayan a parar al precipici, n' hi ha també, que desde 'l primer dia qu' escriuen, no podent sobresurtir de cap més manera, declaran la guerra al sentit comú.

Per lluytar contra 'l sentit comú, s' necessita un valor especial, ó millor dit, un desenfado superior a totas las rahons y a totas las consideracions.

Aquestos difineixen lo periodisme de la següent ma-

nera: «Lo periodisme es l' art de molestar al próxim.»

Hi ha una part de públich que hi riu, un' altra part que hi disfruta y aquesta es la que porta fins a la exageració l' amor a l' originalitat; y una altra part finalment, que s' hi enfada, y fins aquesta, sense voler, dona vida al periòdich, desde 'l moment que s' pren la pena de llegirlo.

Ab tots aquests elements, l' empresa de desvariejar es tant facil com productiva.

No hi ha més que alsar la vista y veure qui sobresurt sobre 'l nivell del vulgo, per atiarli una garrotada. Com més alta y més grandiosa siga una celebritat, més bon blanch ofereix als tiros envenenats del periodista que adopta aquest camí, ansiós de celebritat y de renom.

Aixis un dia véu invadint tot l' univers la fama del D. Quijote; y aquest nou D. Quijote de una mala causa s' atreueix a contradir a tot l' univers, negant lo mérit de un' obra literaria que basta a immortalisar no a un escriptor, sino a tota una nació.

Un altre dia sent parlar de 'n Fortuny, y ab lo mateix bastó ab que s' ha cregut—y aixó que ni menos l' ha tocat—aniquilar al primer dels nostres ingenis, tracta de destrossar un quadro, com *La batalla de Tetuan*, qu' encare que no siga acabat, proclama l' immortalitat del primer dels nostres pintors.

En cambi véu una figura de barro, obra de un pobre aficionat sense pretensions, y té 'l valor de dir que s' creya qu' era de 'n Vallmitjana; pero que mirantla millor, va convence 's de que en Vallmitjana no era capás de ferla.

Y aixis per aquest estil segueix lo seu camí, donant lliçons a tothom, y creyentse, inflat de petulancia, que tot lo mon s' inclina y s' agenolla davant de aqueixa fantasma formada per una gran ignorancia vestida ab los ropatjes de un gran atreviment.

Reflexionant tot aixó, consoléuvos artistas catalans, y pensén que avants de que a vosaltres vos arribés lo torn, los hi havia arribat al infelis Cervantes y a aquest pelele de 'n Fortuny.

Lo que hauriau de teme, si acás, es un elogi de part de aquests periodistas. Aquests elogis si, que son d' aquells que quan no matan, posan en ridicul.

J. R. y R.

HISTORIA DE AMOR.

L' Elena no podria viure sense l' amor d' en Joan; y a n' en Joan l' hi seria insoportable la vida sense l' amor de l' Elena. Los dos s' estiman com... ¿com qui 'ls diré?... Com l' aucell estima a l' ayre, la flor a l' sol, la nau al vent, y l' poeta las comparacions romanseras com aquestas.

Ella es inmensament rica, y ell es pobre ab igual qualificació, y 'ls pòchs diners que té, 'ls emplea en comprar bitllets de la rifa, pera veure si en pòch temps la sort s'apiada d'ell; perque han de saber, que 'l pare d'ella no vol que la seva filla s'ab un perdut.

Cansat de pendre bitllets sense resultat, satisfactori s'enten, y veient que 'l papà continua cada dia més seriós, determina marxar a América a fer fortuna, y... dit y fet.

Després d'una despedida entre 'ls dos enamorats d'aquelles que si s'posan en música tot son calderons, y després de rebre ell de mans d'ella lo seu retrato y... 'l preu del passatge (lo pobre xicot no tenia un clau) se'n va cap al altre mon.

Tres anys han transcorregut. En Joan continua per allà a América y veient que 'l treball no l'hi proporciona grans ahorros, que fa? Altre cop a comprar bitllets per veure si allà serà més feliç; pero ¡cal! Es allò que diuen: Desgraciats 'l home que neix per xaval.

L'Elena, cada dia més trista, per la llarga absència del seu estimat, està groga y no menja; ni res la diverteix.

Son pare, tement un mal resultat, casi casi pensa en enviar a buscar al que ha de fer feliç a la seva filla; pero l'avaricia l'hi té forrat lo cor y 'l casi casi no passa d'aquí.

Desde la marxa d'en Joan han passat cinch anys.

Lo pare de l'Elena, en vista de las fatals conseqüències que pot reportar a sa filla la malaltia que pateix y obheint lo concell dels metges que l'hi han dit que 'l remey de la noya es a l'Habana, determina escriure a n'en Joan suplicantli que vinga al moment a portar la ditxa y la tranquil·litat al cor de la seva filla. Passan dos mesos y a l'arribada del vapor quan l'Elena s'creu estar a punt de abraçar a son estimat Joanet, son pare reb una carta del principal d'aquest dihent:

«Al moment de rebre sa estimada carta de... dirigida a mon dependent Joan N. aquest desgraciat acaba de posar fi a sos dias y de quina manera! En un quartet, sense cap obertura, s'ha tancat l'infeliç yallí ha fet una fogata ab un immens munt de bitllets de loteria y ha mort asfixiat per lo fum. ¡Que Déu l'haja perdonat!

«Ab greu dolor l'hi comunico tant sensible desgracia y acompanyo ab la present un coneixement de dos bauls embarcats a la consignació de vosté, en lo vapor conductor de aquesta carta. En ells trobarà vosté quants objectes posseïa 'l finat y després un bitllet enter de la rifa de Madrid que s'celebra lo dia de Nadal, tot lo qual lo desgraciat jove ha legat a vosté, segons escrit ha deixat que també l'hi envio, per que 'n fassi l'us que tinga per convenient. Queda de vosté etc. etc.»

Al saber la mort d'en Joan, l'Elena s'desmaya y així permanece una pila d'horas seguidas. Per fi l'hi passa y obra 'ls bauls: cada objecte que veu l'hi fa lènsar un mar de llàgrimes.

Son pare en lo únich que s'fixa es en lo bitllet. Se 'l guarda en la cartera y no pot dissimular una emoció estranya que s'ha apoderat d'ell. Una veu interior l'hi diu que aquell bitllet ha d'esser premiat.

Aquell mateix dia se verifica lo sorteig. Fins lo dia següent no pot saber los números premiats. La nit la passa sense poder dormir. Sols ho logra un moment y somia que 'l bitllet ha tret la grossa que n'Joan no es mort y arriba d'América y s'casa ab sa filla. Al saltar del llit, mana a un criat que vagi a comprar la llista; pero 'l correu no arriba fins al vespre. Ab gran intranquil·litat passa las horas que faltan fins l'arribada del correu.

Per fi aqueix arriba: l'hi presentan una llista; mira y... groch com la cera cau a terra desmayat.

Un criat l'hi pren lo bitllet dels diis, lo mira y... prest ni menos hi havia la centena!

R. B.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

Aquell que va dir que l'Espanya es la terra dels Tenorios tenia molta rahó.

Aquests últims dias totas las empreses varen fer lo Tenorio, y així varem tenir: Tenorio al Liceo, Tenorio al Principal, Tenorio a Romea, Tenorio al Circo; al Odeon van darnos la segona part del Tenorio y fins al Circo eqüestre, en Pierantoni va fer un Tenorio de pantomima.

Are si 'm preguntan quin de aquests Tenorios es lo millor, no sabria dir's ho, perque jo sè de memoria l'obra de n'Zorrilla, y després de fer la castanyada més m'estimo representarme 'l jo mateix. Així es que no n'hi vist cap.

Al Liceo, al últim han romput lo carreró sense sortida de *Il Profeta*, y han posat lo *Rigoletto*. No he

tingut temps de veure'l y 'n parlarem la senmana entrant.

Lo que no olvidarem may més es l'últim concert donat a la tarde del dijous passat, baix la direcció del celebre Monasterio. L'eminente mestre espanyol va tenir una justa y merescuda ovació.

Al sortir del teatro, un públich numeros va acompanyar-lo al seu allotjament, al crit entusiasta de Viva Monasterio!

—¡Ay, ay, ay! ¡Y qué n'estem de perduts, deya un veterano del any 35. ¡Com pot anar bé la pobre Espanya, si fins las classes ilustradas demanan a crits, pels carrers, lo restabliment dels monasteris!

N. N. N.

LOS MEUS AMORS.

... Quien diria que la que tanto amor así juraba juramento y amor olvidaría.
García Gutiérrez.

POEMA.

I.

L'estimava ab deliri, quan l'absència lluny d'ella 'm va portar com si fés nosa. —¡A Déu! l'hi vareig dir y mitj plorosa. —¡A Déu! va contestar «preném paciencia qu'esoch téva ja ho sabs; may l'inelemencia ha niat en mon cor, soch virtuosa, si triguessis mil anys, la téva esposa prometo que seré.» (fatal creencia.) Vaig tornà al cap d'un mes, y ab alegria com cap enamorat la té més forta, corro per abraçar la mèva aymia. Sa mare al veure'm diu tancant la porta: «La tens al Poble Nou» prenh lo tranvia y me'n vaig cap allà creyentla morta.

II.

Explicar lo trastorn de la noticia, semblaria 'l recurs d'una rondalla; sols diré, que plorant com la canalla, repetia 'l seu nom ¡Alicia! Alicia! Alhagat pèl recort d'una carícia, sentia en mon cervell tenas batalla, quan de sopte 'l tranvia ¡plaf! s'encalla semblant qu'hagués estat fet ab malicia. Aniré a peu, vaig dir, que l'inch fat-l'era d'ajenollarm' damunt sa sepultura, encare que la pobre no m'espera. Va aturarme una veu que al meu darrerera va dirme: «No t'perdis may per una impura qu'en dur rahons al ball es la primera.»

III.

—¿Que escolto? —Lo que sents. —¡Mala negada! ¿No es morta? —Tant com tú. —Bona l'hém feta. Jo que plorant perdía la xaveta creyentla virtuosa y sepultada! ¿Y dius que está ballant? —Tota suada rajantli aygua del front com una aixeta. —¿Quant me'n faré de entrar? —Una pesseta, —Per sufrir un disgust, malhaguanyada. Pero en fi, 'l tot per tot, gastém la plata com gasto 'l bon humor y la paciencia fent ridículs papers qu'es lo que 'm mata. ¡Ah!

—¿Que tens? —La veig. —Per Déu, prudencia. —Un altre l'hi fa l'os, miram ingrata! y ella diu «¡Qui 'us ha dat tanta llicencia?»

IV.

De pedra vaig quedar ab tal descaro confós y avergonyat per llarga estona; quan tots los balladors, formant rodona, al mitj me van deixar fent paper raro. Un fent lo graciós, sens cap reparo fentme caure 'l barret un tanto 'm dona. Un altre, qu'es amic de la minyona contesta qu'ell es prou per arreglarho. Surtim cap al carrer. l'infame plora com parodiand lo plor del cocodrillo ó pel remordiment de ser traydora. Ferit lo meu rival fa un crit de ¡pillo! y 'ns trobavam tots dos al cap d'una hora, ell al Sant Hospital; jo al Quartelló.

V.

Ha passat ja molt temps, d'aquella escena sols conservo 'l recort, no la venjansa; jo m'aguanto solter, y ella no s'cansa de demanar perdó per sa gran pena. Sa mare no la vol, ni créu esmena quan la contempla avuy sencilla y mansa perque diu, que en lo cor sent gran racansa d'haber dat mort a aquell, y a mí cadena.

Tal es de mos amors la certa historia, y encara no desrich passos més tristos que desitjo esborrar de la memoria perque puch molt dir ben que son may vistos.

Si la volen coneixe, allà a la Bória la trobaran venent capsas de mistos,
PERE PORLABOR.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Lo pintor Horaci Vernet va dibuixar un dia una estampeta curiosa que s'venia en tots los boulevards de París. Representava un dimoni vestit de frare, duhent a la mà uns grans rosaris, formats de tal manera, que 'ls grans eran un enfilay de monedas d'or y las glorias grossos brillants.

Sortia la lámina en lo moment del restabliment de las órdenes religiosas, y al peu de l'estampeta s'hi llegia 'l conegut adagi:

«El diablo harlo de carne....»

Los frares, ofesos, van tenir medi de seqüestrar la tirada y destruir la planxa, gracias a las complacencias de la autoritat.

Y l'endemà 'l celebre pintor publicava en un periódich satírich la següent consideració:

—«Vaja, está probat: los frares no poden veure que ningú s'burli del diable.»

L'Academia francesa devia otorgar un premi de 30 mil franchs al autor de la millor producció dramática que s'hagués escrit d'alguns anys a aquella banda.

L'académich Pierre Lebrun defensava un drama de George Sand, que indubtablement era 'l qu'entrava més de plé en las condicions del concurs.

Victor Cousin, en cambi, tenia un compromís particular, y vensut per las rahons de Pierre Lebrun, respongué:

—Consti que hi combatut a George Sand, per lo mateix que la considero la millor escriptora del sigle. Y jo crech que com a tal es molt superior a totas las preocupacions.

La següent escena va ocorre l'endemà de la trista jornada del 22 de Juny de 1866. Gran número de sargentos, compromesos en aquella insurrecció, estavan arrestats y a punt de passar per un consell de guerra. Entre ells n'hi havia un de veterano, ab lo pèl gris y 'l front arrugat.

O'Donnell va visitarlos y adonantse del vell sargento va dirli:

—Impossible sembla que vosté, després de tants anys, haja incorregut també en aquesta tremenda falta de disciplina.

—General, respongué 'l sargento: quan un home s'acostuma a aquestas cosas, s'hi aficiona y en certs moments no pot contenir-se.

—¿Cóm exclamà O'Donnell, s'havia sublevat alguna altra vegada?

—Si, mon general, a Vicálvaro, al costat de V. E.

Lo general O'Donnell va retirar-se del calabosso ab lo cap baix.

ESQUELLOTS.

No sè si 'l dilluns van veure la moixiganga de la Reparadora formada de cocurullas y donas que van anar al cementiri a moure un gran xibarrí.

Lo dia dels Morts molts van al cementiri a resar, molts altres hi van a plorar la pèrdua de un ser amat: los de la Reparadora son diferents: aquestos hi van a donar una serenata als morts, y a veure si 'ls fan mal de cráneo.

Al veure una cucurulla deya un xicot:

—Ja sè perque 'ls diuen de la Reparadora.

—Perque?

—Perque reparan lo mon per dos forats.

Regla de conducta de la majoria del Ajuntament de Barcelona, en tot lo que s' refereix a la Ciutat: «No vols caldo? Escudella y mitja! Aixó vols? Aixó no haurás.»

Y no hi ha remey: la majoria no sab sortir-se de aquí.

Barcelona en pès es enemiga del enllàs dels ferro-carrils, per los carrers de Aragó y Marina; donchs may siga sino per aquest mateix motiu, la majoria del Ajuntament n'es favorable.

Y com qu'en aquella casa no hi valen rahons sino vots, los vots son de n'Fontrodona y de n' Batllori y de n' Pel·fort, a pesar dels discursos de n' Cabot, del Escudé, y fins de l'actitut del arcalde.

Jo, francament, l'enllàs dels carrils no 'l faria pás pels carrers de Aragó y Marina: lo faria pèl saló de Cent.

A veure si 'l desembrassava de una vegada.

Entre enamorats:
—Riteta estém perduts.
—Y aixó que 't passa, Lluïset?
—A mi res: á tu si á cas, que diu que volen estan-
carte.
—No t' entench.
—Si, dona, diuen que 'l ministre de Hisenda vol
estancar la sal; y com que tu 'n tens tanta!..

Llegeixo en un periódich de Santander:
«Las ciutats de Burgos y de Valladolid están enreda-
das per veure quina de las dugas s' emporta l' escola
de Tiro de Toledo.
«Se pot fer una cosa, perque totes dugas quedin con-
tentas y satisfetas.
«Posar á l' una 'l tiro y á l' altre 'l blanco.»

Se diu que 'l governador de la provincia está resolt
á tancar lo cementiri.
M' agrada l' idea; pero avants s' haurá de dictar
una Real Ordre, manant baix pena de la vida, que no
's mori ningú.

L' ocasió més oportuna, al mén entendre, per tancar
lo cementiri, era quan s' estavan á dintre cantant las
donas y las cucurullas de la Reparadora.

L' emperador de Marruecos ha fet un gran regalo al
comandant del vapor *Vulcano*.
L' hi ha regalat un caball.
¿Los hi fa estrany, que 'l comandant de un vapor
rebi un caball?
¿Qui sab!
Potser lo caball del Emperador de Marruecos era un
caball de vapor!

Historia trista:
Davant del Tribunal Supremo de Madrid, dintre de
pochs dias se veurá la causa formada contra Joan Díaz
Garayo (a) Yurabon, autor de la extrangulació y vio-
lació de Maria dels Dolors Garcia Cortazar, crims per-
petrats á principis de 1879.
No es aquest l' únic crim que havia comés lo tal
Yurabon.

Pels voltants de Vitoria, en l' espay de tres anys van
apareixe tretze donas extranguladas, y com que totes
per un igual tenian las entranyas fora del cos, lo vulgo
ateroritzat pel misteri de aquests crims, va comensar á
creure ab l' existencia de un fantasma anomenat
Saca-mantecas.

Després s' ha sabut que 'l tal *Saca-mantecas* no era
altre que 'l criminal Diaz Garayo.

¿Quin móvil induhia á aquest tigre á procedir de
semblant manera?
Un impuls irresistible, de que ni ell mateix se 'n
dona compte.

¿Perqué 'ls tréyau las entranyas? vá preguntarli
'l jutge.

—Perque 'm fessin horror, á fi de desvesarme de
aquest vici.
—¿Vos sabia greu?
—Sí, de tal manera que després de cada assassinat,
me 'n anava á l' iglesia, y plorant á llàgrima viva, de-
manava perdó á Deu nostre Senyor y resava després
per l' ánima de las mévas victimas.

¿Han vist may una cosa més monstruosa?
Matar perque si, y després pregar pel difunt.
Així mateix obrava 'l criminal La Pera, que á cada
crim que cometia donya dos ciris al convent del Carme
de Valls.
¿Quina barreja més monstruosa no forman lo fanatis-
me religiós y 'ls instints criminals!

L' altre dia en un periódich local vaig llegirhi 'l
següent anunci:

ORTIZ. Conocido y acreditado profesor de danzas
de salón. Dicho profesor, además de en-
señar de danzar enseña tambien los modales y modo
de reproducirse en un baile de etiqueta, lo que suelen
adolecerse la mayoría de los jóvenes y señoritas por
tener un modo de danzar vulgar y con coquetería;
pues Ortiz con 6 lecciones enseña de danzar para salir
de un compromiso, y con 16 la finura y modales de
la danza de etiqueta.

Nada: ja 'u saben los casats que tenen fills. Setze
llissonetas de ball d' etiqueta.... y avants de l' any, á
menjar confits.

Dos caricaturas del *Charivari*:
Representa l' una la porta del cementiri 'l dia dels
Morts, ab una gran corriolada de gent que s' hi diri-
geix.

En primer terme, á un costat s' hi véu un metje y
un amic de aquest que l' hi diu:

—¿Quina satisfacció han de tenir vostés en dias com
avuy, al veure que gracias á las sévas receptas, surt
tanta gent de casa!

L' altre representa un marit dirigintse al sepulcre de
a seva dona ab una gran corona á las mans.
L' home 's queda tot sorprès al veure que n' hi ha
que l' han guanyat per má.
Efectivament sobre 'l panteon hi ha una corona que
diu:

Eterno recuerdo de los amigos de su esposo.

QUÈNTOS.

Parlant de un tipo molt aficionat á dir xistes y á fer
brometa, sense que may se l' hi acudís ni una idea
formal, ni una paraula seria, deya un observador:
—Es un xicot agradable; pero acaba per empalagar.
Quan estich ab ell, se 'm figura un dinar sense sopa ni
entrants, tot son postres.

Un lladre regonegut demanava consulta á un advo-
cat, sobre una certa feta, de la qual se 'n temia un re-
sultat fatal. A lo millor de la consulta, l' advocat va
tenir una necessitat que l' obligá á sortir del despaig,
y no volent treure al lladre durant la seva ausencia,
y tement per altra part que aprofitantse de la mateixa
podia fer corre 'ls dits, l' hi digué:

—Escolti: mentres seré fora m' ha de fer un favor.
—Home, demani.
—No 'us costará res, ¿prometéu ferme'l sense de-
menarme'l perquè?
—Desde luego.
—Donchs mentres seré fora, no paréu de picar de
mans.

Lo lladre vá cumplir; pero interpretant l' objecte, y
mirantse l' escribania de plata que hi havia sobre la
taula, exclamava:
—Mare de Deu, y que 'n saben aquests dimontris
d' advocats!

Escollat en una reunió:

—Sabs en Pauhel?
—Sí, ¿qué?
—Se casa ab la seva querida.
—¿Y perquè fa aquest cop de cap?
—Ell diu que 'u fa per economia.

Una dona que ha quedat viuda y en cinta, al cap de
dos mesos de tenir lo marit enterrat s' enamora de un
geperut, lleig y deforme.

—¿Sembla impossible! Deya un de la parentela.
Y un metje l' hi responia:
—Tocant á aquest punt no l' hi estranyi res: aixó
son desitjos de dona embarassada.

En una imprenta demanan un corrector de probas
que siga hábil en son ofici. Se n' hi presenta un, y l'
hi preguntan:
—Vosté sab de corretjir?
—Perfectament.... al pèl.
—¿Qui pot donarnos algun informe?
—Per informes, ningú com la méva dona. Creguin,
senyors, que no n' hi deixo passar cap: á la més peti-
ta falta, bastonada que te crió.

Un grabat deya:

—No sè com es lo mon: á la Marieta perque quan
riu té un clotet á cada galta, tothom l' hi diu qu' es
maca; y de mi que 'n tinch tota la cara plena, ningú
'n fa cas.

Un jove calavera, pero molt poch enterat dels pri-
mors de la cuyna, deya:

—Hem fet un daltabaix. ¿Mare de Deu y quin dinar
més estupendol... Al menos hem menjat vintplats....
Arròs á la marselesse.... Peix ab salsa de Holanda....
Costellas al grati.... Fins hi ha hagut Champany
truffé.

Una noya á un jove que no 's cansa de perseguirla:
—Digui ¿vosté vé ab bon fi?
—Ab bon fi? diu. No 'n coneix un altre de més
agradable per mi y per vosté.

Dugas criadas se troban á la Rambla de las Flors.
—¿Marieta! ¿Y donchs que t' has fet tot aquest
temps que no t' hi vist?
—Hem sigut ab los amos á pendre banys.
—¿Ahont heu anat?
—A San Sebastián. La senyora ha prés 21 banys.
—¿Vintun banys? Si que, amigo, devia anar bruta
de dintre!

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Un tres prima de poesias
ab molt lujo encuadernat,
fa poch temps qu' ha publicat
lo meu oncle Canalias.
Mes en ell jo hi dugas tres,
un tersa que quatre agrada,
y 'l fá total; tal vegada
aixó li treu l' interés.

PAU SALA.

II.

Damunt l' enclusa picava
ab lo tot en Juan Ferré;
y un tot inversa caigué
matanlo quant menys pensava.

RASPIGUL.

ENDEVINALLA.

Soch hestia y trasto de vidre;
serveixo molt á l' ivern
y 'm solen donar al tonto
que al temps de menjar no hi es.

GARGAMELLA.

MUDANSA.

Soch una bestia molt útil;
soch nom d' alguna andalusa;
soch crit de goig del inglés;
soch espant de las criaturas.

TIMOR DEI.

TRIANGUL DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletas que llegidas horisontal y
verticalment digan: la 1.ª ratlla un nom de dona; la 2.ª una
bestia; la 3.ª lo que tenen las pinturas; la 4.ª una planta;
la 5.ª repetida una fruyta y la 6.ª una lletra.

J. FLOS.

CONVERSA.

—Hola, Joanet: m' han dit que 't casavas.
—Si noy; vull fer com tú.
—¿Y has pensat ben bé lo que 't fas?
—Si ja ho tinch decidit.
—Mira que 'l matrimoni no es cosa de broma.
—Ja ho sé.
—Y qui es ella?
—Ja ho hém dit entre 'ls dos.

MARRANYA.

TRENCA-CLOSCAS.

Pavo tendre.

Ab aquestas paraulas formar lo nom d' una provincia d'
Espanya.

AREBER Y SELLESAC.

GEROGLIFICH.

Q I P

8

— 3

5

A

La Mi

C

hco Bra

I N

M I C

H

AIXORAMSUT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Morena.
2. IDEM 2.ª—Rodona.
3. ENDEVINALLA.—Aguila.
4. ACENTÍGRAFO.—Bacó, Baco.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Seminari.
6. CONVERSA.—Odeon.
7. QUADRAT DE PARAULAS.—A p i t
P o m a
I m a n
T a n o
8. GEROGLIFICH.—Hu més cinch, més deu, més
quatre es vint.

COSAS DE LA SEMANA.

UN CRÍTICH DE MALAS ARTS.

Si vol veure 'ls quadros, me sembla que no hauria de anar á ca 'n Parés, sino á la capella de Santa Llucia.

¡Cervantes! ¡Psé! ¡Fortuny! ¡Uix!... Desenganyarse: al mon no hi ha mes obra mestra que aquest busto.

L' ENTRADA.

LO TECH DEL TÍVOLÍ.

LA SORTIDA.

—¡Atrás paisanos!

Zitto, silencio,—que mira la premsa.